3. Procesreglementets artikel 69, stk. 3, andet afsnit, hvorefter Domstolen kan pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som han har forvoldt ved sin egen adfærd, bør anvendes over for en institution, som har givet anledning til, at en tjenestemand anlægger sag, ved selv at have bragt den pågældende i en usædvanlig situation og fremkaldt forståelige, men uberettigede forventninger.

I sag 218/80

WALTRAUT KRUSE, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende i Bruxelles, ved advokat P.-P. Van Gehuchten, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Loesch, 2, rue Goethe,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Kommissionens ledende juridiske konsulent J.-P. Delahousse som befuldmægtiget, bistået af advokat D. Jacob, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat O. Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der — i henhold til stævningen — er nedlagt påstand om, at Kommissionen i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 24 tilpligtes at sikre sagsøgeren fortsat ret til at arbejde som oversætter og til udelukkende at være beskæftiget med opgaver i forbindelse hermed, og — i henhold til replikken — om, at det statueres, at Kommissionen har undladt at overholde sin forpligtelse til at give sagsøgeren mulighed for faglig videreuddannelse, samt om, at Kommissionen tilpligtes at betale hende en franc i skadeserstatning for det tab, hun har lidt som følge heraf,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne P. Pescatore og A. Chloros,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder

Sagsøgeren Waltraut Kruse har været tjenestemand ved de europæiske Fællesskaber siden 1961. Hun er indplaceret i kategori C som sekretær med stenografi og maskinskrivning. I de første ansættelsesår udførte hun egentligt sekretærarbejde, men det fremgår af bedømmelsen for perioden 1970-1971, at hun allerede dengang beskæftigede sig med forskelligt oversættelsesarbejde og med affattelse af tekster på de almindelige arbejdssprog.

Fra marts 1973 var hun udelukkende beskæftiget med affattelse af tekster og oversættelsesarbejde til flere sprog, og det fremgår af bedømmelserne, at hun har udført disse opgaver til sine overordnedes fulde tilfredshed. I juni 1979 fik hun imidlertid pålæg om ligeledes at udføre sekretærarbejde, hvorefter hun af helbredshensyn erklærede sig ude af stand til at udføre andet arbejde end oversættelsesarbejde.

Fra begyndelsen af juni 1979 til årets udløb var sagsøgte fraværende på grund af sygdom. Den 3. december havde hun en samtale med sin umiddelbart overordnede, der meddelte, at man havde til hensigt — når hun genoptog sit arbejde i januar — at udstationere hende til biblioteket, hvor hun kunne beskæftige sig med oversættelsesarbejde af presserende art, men kun halvdelen af tiden. Det fremgår af sagen, at sagsøgeren på det bestemteste modsatte sig denne begrænsning.

Ved skrivelse af 7. januar 1980 til generaldirektøren meddelte sagsøgeren, at

hun genoptog arbejdet »under forbehold af alle [sine] rettigheder og især under forbehold af alle [sine] velerhvervede rettigheder«.

Generaldirektøren anerkendte den 18. januar 1980 modtagelsen af denne skrivelse, idet han samtidig bemærkede, at sagsøgeren igen havde været fraværende fra den 8. januar 1980, og idet han understregede, at han, for så vidt angik henvisningen til velerhvervede rettigheder, havde videresendt den pågældende skrivelse til generaldirektøren for personale og administration, under hvis kompetence dette spørgsmål hørte.

Dernæst blev der mellem sagsøgerens advokat og administrationen udvekslet skrivelser dateret den 17. januar, 17. marts og 22. april 1980. Den 18. april 1980 indbragte sagsøgeren en administrativ klage, som blev forkastet af administrationen den 28. juli. Den foreliggende sag blev anlagt den 28. oktober 1980.

Den 22. april 1980 meddelte ansættelsesmyndigheden sagsøgeren, at det var blevet besluttet at forelægge hendes sag for invaliditetsudvalget.

II — Påstande

Sagsøgeren har i stævningen nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at sikre sagsøgeren fortsat ret til at arbejde som oversætter og til at være beskæftiget med opgaver i forbindelse hermed.

I replikken har sagsøgeren nedlagt følgende nye påstand: det statueres, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til, i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 24, at give sagsøgeren mulighed for faglig videreuddannelse, og at Kommissionen tilpligtes at betale hende en franc i skadeserstatning for det tab, hun har lidt som følge heraf.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— sagen afvises;

— subsidiært udsættes sagen, indtil invaliditetsudvalget har afsluttet sit arbejde;

— under alle omstændigheder frifindes sagsøgte.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — Formaliteten

Kommissionen har indledningsvis fremhævet, at sagsøgeren i sin klage selv anførte, at hun »siden juni 1979 [blev] tvunget til i stadig højere grad at give afkald på sit arbejde som oversætter for at beskæftige sig med almindeligt forefaldende sekretærarbejde ...«. Ifølge Kommissionen blev den akt, der indeholdt et klagepunkt, således udstedt i begyndelsen af juni måned, idet den blot blev bekræftet i december 1979, og allerede klagen blev derfor indbragt for sent. Desuden er den udtrykkelige eller stiltiende afvisning af klagen en rent bekræftende akt, der ikke kan gøres til genstand for søgsmål.

Subsidiært har Kommissionen i denne henseende bemærket, at der, når invaliditetsudvalgets udtalelse foreligger, skal træffes afgørelse om, hvorvidt sagsøgeren er egnet til at udføre sit arbejde. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren derfor ikke for øjeblikket nogen søgsmålsinteresse.

Sagsøgeren har anført, at sagen er anlagt inden tre måneder efter datoen for meddelelsen om den udtrykkelige afvis-

ning, og at Kommissionen, ved at besvare klagen, har afhjulpet den påståede formalitetsmangel. Hun har gjort gældende, at hendes uarbejdsdygtighed skyldes ændringen af hendes arbejdsmæssige placering, og at hun således har en reel og aktuel søgsmålsinteresse. Det er snarere invaliditetsudvalgets arbejde, der bør udsættes på Domstolens behandling af sagen.

B — Realiteten

Sagsøgeren har i stævningen anført, at hun i de sidste syv år, skønt hun er indplaceret i kategori C, har arbejdet som oversætter til sine overordnedes tilfredshed, og at hun har erhvervet en uomtvistelig ret til fortsat at udføre dette særlige arbejde.

I replikken har sagsøgeren anført, at Kommissionen ved at pålægge hende sekretærarbejde har tilsidesat sin forpligtelse i medfør af vedtægtens artikel 24 til at give hende mulighed for faglig videreuddannelse. Hun har gjort gældende, at Kommissionen vidste, at hun havde særlige kvalifikationer på oversættelsesområdet, og at hun havde vanskeligt ved at tilpasse sig sekretærarbejdet. Yderligere fremgår det af bedømmelserne, at det netop er på grund af sin videreuddannelse, at hun har kunnet yde et stykke arbejde af usædvanlig kvalitet. Administrationens beføjelse til at træffe afgørelse om tjenestemændenes arbejdsmæssige placering er begrænset dels af tjenestens interesser og tjenestegrenenes funktion, dels af pligten til at beskytte og bistå tjenetemændene i deres karriereforløb. Kommissionen har ikke angivet tungtvejende objektive grunde til ikke fortsat at lade sagsøgeren varetage de opgaver, som hun har udført gennem syv år.

Kommissionen har — for så vidt angår den i stævningen nedlagte påstand — anført, at sagsøgeren er ansat i kategori C, og at hun ved sit arbejde hverken har erhvervet ret til en stilling som oversætter eller ret til udelukkende at udføre oversættelsesarbejde.

Såfremt den i replikken nedlagte påstand kunne antages til realitetsbehandling, ville den, efter Kommissionens opfattelse, ikke kunne tages til følge, da det fremgår af sagen, at sagsøgeren netop har fået mulighed for videreuddannelse, idet hun i flere år har deltaget i sprogkurser, ligesom hun har fået lejlighed til at udføre oversættelsesarbejde. Dette ændrer imidlertid ikke det forhold, at hun kan forfremmes inden for den kategori, hun er ansat i, såfremt hun består en udvælgelsesprøve, og Kommissionen afgør selv, hvorledes den vil organisere og ændre tjenestegrenene alt efter behov.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 4. juni 1981 har Waltraut Kruse ved advokat P.-P. Van Gehuchten og Kommissionen ved advokat D. Jacob afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse retsmødet den 17. september 1981.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 28. oktober 1980 har Waltraut Kruse, sekretær med stenografi og maskinskrivning i lønklasse C 2 ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om, at Kommissionen, i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 24, tilpligtes at sikre sagsøgeren fortsat ret til at arbejde som oversætter og til udelukkende at være beskæftiget med opgaver i forbindelse hermed. I replikken har sagsøgeren nedlagt påstand om, at det statueres, at Kommissionen ved at pålægge hende sekretæropgaver har tilsidesat sin forpligtelse til efter nævnte artikel at give hende mulighed for faglig videreuddannelse, og om, at Kommissionen som følge heraf tilpligtes at betale hende en franc i skadeserstatning for det tab, som hun har lidt som følge heraf.

2 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren under sin ansættelse som sekretær med stenografi og maskinskrivning har kunnet deltage i adskillige sprogkurser, og at hun fra marts 1973 hovedsagelig, om ikke udelukkende, har været beskæftiget med oversættelse og affattelse af tekster på flere sprog. I juni 1979 fik hun imidlertid pålæg om også at udføre sekretærarbejde, og hun erklærede sig derefter af helbredshensyn ude af stand til at udføre andet arbejde end oversættelsesarbejde. Efter dette tidspunkt har hun været fraværende på grund af sygdom, og hendes sag er nu forelagt for invaliditetsudvalget.

3 Den 3. december 1979 havde sagsøgeren en samtale med sin overordnede, der meddelte, at det, når hun genoptog arbejdet, var hensigten at placere hende i generaldirektoratets bibliotek, hvor hun kunne beskæftige sig med oversættelsesarbejde af presserende art, men kun halvdelen af tiden. Sagsøgeren modsatte sig denne begrænsning, og efter en brevveksling indbragte hun den 18. april 1980 en administrativ klage, der blev afvist den 28. juli s.å.

4 Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagen afvises, dels fordi den administrative klage var for sent indbragt, dels fordi sagsøgeren ikke længere har søgsmålsinteresse, da hendes sag er forelagt for invaliditetsudvalget.

5 I den foreliggende sag findes det unødvendigt at tage stilling til disse indsigelser, da en, selv summarisk gennemgang af sagsøgerens argumenter under alle omstændigheder giver mulighed for at fastslå, at søgsmålet åbenbart savner grundlag.

6 I denne forbindelse skal det indledningsvis anføres, at det i tjenestemandsvedtægtens artikel 7 bestemmes, at ansættelsesmyndigheden, idet der udelukkende tages hensyn til tjenstlige synspunkter, ansætter den enkelte tjenestemand i en stilling i hans kategori eller tjenestegruppe, som svarer til hans lønklasse, og at det fremgår af vedtægtens artikel 36, at tjenestemanden i aktiv tjeneste skal varetage de funktioner, der svarer til den stilling, han er ansat i.

7 Selv om administrationen kun kan være interesseret i at placere de ansatte i overensstemmelse med deres særlige kvalifikationer og deres personlige ønsker, kan det dog ikke af den grund anerkendes, at en tjenestemand har ret til at udføre eller bevare bestemte opgaver eller til at afvise enhver anden opgave, som hører under den pågældende stillingsbetegnelse. Den eneste ret der på dette punkt sikres tjenestemændene i henhold til vedtægten, består i, at de får tildelt opgaver svarende til deres lønklasse og stilling.

8 Disse betragtninger har så meget større vægt, når de opgaver, tjenestemanden kræver bevaret, som i nærværende tilfælde, i det mindste delvis, henhører under en anden tjenestegruppe.

9 Sagsøgeren kan heller ikke for at bevare sit hidtidige arbejdsområde påberåbe sig vedtægtens artikel 24, hvorefter institutionerne skal give tjenestemanden mulighed for at videreuddanne sig fagligt i det omfang, det kan forenes med kravene om tjenestegrenens tilfredsstillende funktion. Denne bestemmelse vedrører ikke tjenestemændenes arbejdsmæssige placering. I øvrigt har Kommissionen i det foreliggende tilfælde fuldt ud opfyldt sine forpligtelser over for sagsøgeren efter artikel 24 ved at give hende mulighed

for at deltage i sprogkurser, og ved, også fremover, at tilbyde hende i en del af arbejdstiden at beskæftige sig med visse oversættelsesopgaver.

10 Det fremgår af det foregående, at Kommissionen ved at pålægge sagsøgeren også at beskæftige sig med sekretærarbejde, der fuldstændigt svarer til hendes stillingsbetegnelse, ingenlunde har tilsidesat vedtægten eller har foretaget en handling, der kan medføre erstatningsansvar. Følgelig vil der ikke kunne gives sagsøgeren medhold i hendes påstande, herunder kravet om skadeserstatning.

Sagens omkostninger

11 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog deres egne omkostninger i sager anlagt af Fællesskabets ansatte.

12 Selv om sagsøgeren har tabt sagen, bør der dog ved afgørelsen om sagens omkostninger tages hensyn til baggrunden for tvisten. Ved udelukkende eller hovedsagelig i en meget lang periode at have ladet sagsøgeren beskæftige sig med affattelse af tekster og oversættelsesarbejde, som i det mindste delvis normalt henhører under en anden tjenestegruppe, har administrationen selv bragt hende i en usædvanlig situation og fremkaldt forståelige, men uberettigede forventninger. Den opfattelse, som ligger til grund for, at sagsøgeren har anlagt denne sag, er således til en vis grad opstået som følge af forholdsregler, som administrationen har truffet på et tidligere tidspunkt. Under disse omstændigheder bør procesreglementets artikel 69, stk. 3, andet afsnit, anvendes, hvorefter Domstolen kan pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som han har forvoldt ved sin egen adfærd.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Kommissionen betaler samtlige sagens omkostninger, herunder også sagsøgerens omkostninger.**

Due Pescatore Chloros

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. oktober 1981.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 17. SEPTEMBER 1981 [1]

Høje Domstol.

I — Det kan forekomme, at tjenestemænd besværer sig over, at de skal udføre arbejde, som er mere kvalificeret end det, de vederlægges for i henhold til deres indplacering. Det sker langt sjældnere, at de står fast på at udføre et arbejde, som er mere kvalificeret end det, der kan forlanges af dem, uden at de i øvrigt kræver det dertil svarende vederlag. Det er imidlertid netop denne sidste situation, der foreligger i denne sag.

1 — Oversat fra fransk.